

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 50. Corbeja nova.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX. annos viginti rexit. Tunc illa Congregatio centum quinquaginta Monachos numerabat, nec alio unquam tempore magis floruit. Rabanus maxima sollicitudine Regularem Disciplinam custodivit, plures ædificavit Ecclesias, & magnam Reliquiarum vim Roma afferri curavit, quod tanti momenti res visa est, ut Rudolphus nihil ferme aliud in ejus vita enarret. Rabanum Reges & Imperatores maximi æstimarunt, unde factum, quod rem œconomicam Monasterii plurimum auxerit. Tandem litterarum studia egregie coluit, & Abbas electus aliis quidem, uti Candido Monacho, provinciam docendi artes liberales injunxit, at munus explicandi Sacram Scripturam sibi reservavit.

§. L.

Corbeja nova fundatur.

Corbeja nova quoque illo circiter tempore in Saxonia fundata multorum magnorum Virorum & Sanctorum Episcoporum Seminarium fuit. Caroli Magni perspicacitatem non effugerat, ad Religionem Christianam in illa provincia bello subacta stabiliendam necessario fundanda esse Monasteria, atque eo consilio multos de Gente Saxonum adulescentes in plures Abbatias Franciæ miserat sub Disciplina Regulari educandos, præser-

præsertim Corbejam sub Abbate Adal-
 hardo, qui originem e Saxonia, forte
 per matrem suam, ducebat. Is non i-
 gnarus, quid optaret Rex, cui a confi-
 liis erat, Saxones suæ curæ commissos
 interrogavit, an in illorum patria inve-
 niri posset locus, exstruendo Monasterio
 aptus. Aliquis eorum, nomine Theo-
 drudus, respondet, scire se hujusmodi
 locum in prædio patris sui, & confestim
 illuc mittitur, ut exploraret, num in hanc
 rem ipsius parentes consentirent. Inde
 reversus retulit, id ipsum eis in votis esse.
 Volvebatur annus octingentesimus deci-
 mus tertius Carolo Magno in vivis agen-
 te. Ipso defuncto, & Adalhardo senio-
 re in Monasterium Nigrum, vulgo *Noir-
 montiers*, relegato, Adalhardus junior
 tunc Abbas Corbejensis, communicato
 cum Wala, qui illo se receperat, confi-
 lio, rursus ad fundandum in Saxonia
 Monasterium mentem adjecit, tota sua
 Congregatione consentiente. Visum
 est Abbati, exposcendum esse consensum
 Ludovici Imperatoris, quem cum Pader-
 bornæ anno octingentesimo decimo
 quinto Comitibus celebrantem ea ex cau-
 sa adiisset, ille magna lætitia propositum
 approbavit. Tum etiam consensus Ha-
 tumari Episcopi Paderbornensis, in cujus
 Diœcesi locus ædificandi Monasterii si-
 tus erat, expetitus.

Sæculum IX.

A. C. 822.

*Transl. S.**Vit. n. 5. to. 5.**Act. p. 259.**Mabil. to. 5.**p. 306. n. 2.**Sup. n. 10.*

K 5

Ergo

Sæculum IX.

A. C. 822.Corbeja No-
va.*Vit. Val. c. 5.*

c. 16.

Ergo manum operi admovent, & sex annis tenuit labor. Cum autem tam sterilis esset locus, ut Fratribus nec annona nec vestimenta suppeterent, omnino Adalhardus Abbas ex Corbeja veteri eis transmittere cogebatur. Crescebat tamen in dies illa familia, ex nobilissimis Saxonum stirpibus nati illuc confluebant, pueri magnæ spei ibi alebantur, omnes illi domui favebant.

Interim Adalhardus Senior Corbeja restitutus, comperto, quam pauper esset novellum Monasterium, promptissime pecunias mittit & mandata, ubicunque possent, alimenta & pecora commendandi. Impetrata deinde ab Imperatore licentia quærendi alium locum, ipsemet cum Fratre suo Wala Saxoniam petiit. Wala olim imperante Carolo Magno illius Provinciæ Rector, exercitiis præfuerat, & multis Beneficiis Saxonum animos sibi devinxerat. Itaque conspicientes eum habitu Monachali incedentem vix satis oculis suis credebant ipsum Walam esse, carissimum antea Ducem. Confertim circumstant lætitia, amore & admiratione stupentes; nec Adalhardo Abbati, nec sociis ejus aures dare vacabat. Monachi vero Adalhardo & Walæ locum ad ripam Visurgis ostenderunt, quo transferre Monasterium ex Consilio Episcoporum & Nobilium illius

illius Regionis statutum. Illuc sexta ^{Sæculum IX.}
 Augusti anno octingentesimo vigesimo ^{A. C. 822.}
 secundo reversi, postquam circuivissent
 locum, in terram prostrati Psalmos con-
 venientes & Litanias decantant. Tum
 fixis perticis & ductis funiculis primo
 Ecclesiæ & deinde Cellarum Ichnogra-
 phiam informant. Episcopum deinde
 rogarunt, ut in loco extruendi Altaris
 Crucem erigeret, & eum Corbejam
 nuncuparet. Vigesima sexta Septem-
 bris tota Congregatio eo migravit, &
 celebrata est Missa. Hæc fuere novæ
 Corbejæ, quæ hodieque sub nomine Cor-
 wey floret, exordia. Ludovicus Impe-
 rator S. Stephani Reliquias, ex Oratorio
 suo depromptas novæ Ecclesiæ contulit,
 unde illius Sancti nomen traxit. Vetus
 autem Corbeja, agros, quos in Saxonia
 possidebat, novellæ Congregationi do-
 navit. Exstat adhuc hodie Diploma Lu-
 dovici Imperatoris hanc Foundationem
 confirmantis vigesima septima Julii, Re-
 gni sui anno decimo, Indictione prima,
 nempe anno octingentesimo vigesimo
 tertio datum. Ceterum Corbeja nova
 exinde Schola celebris & Seminarium ex-
 titit, unde Fidei Prædicatores, non ad
 Saxones modo sed etiam alios Septen-
 trionis populos adhucdum infideles mit-
 tendi, evocati sunt.

Sub

Sæculum IX.

A. C. 823.

Sub illud tempus, quo Corbeja fundata, Ebbo Archiepiscopus Rhemensis, consentiente Imperatore, Romam profectus est, petiturus licentiam prædicandi Fidem populis Septentrionalibus, præsertim Danis; hos enim in Aula sæpe viderat, eorumque cœcitas Episcopi zelum excitaverat. Concessit Paschalis Papa, quod postulabat, & pii laboris Socium Halitgarum Episcopum Cameraensem dedit. Itaque Ebbo sæpius in Daniam profectus, magnum convertit, baptizavitque Infidelium numerum; cui Prædicationi favens Imperator Ebboni donavit prædium, quod tunc Velanao, hodie *Wedel* dicitur, ultra Albim positum, ut in illarum Regionum vicinia receptaculum haberet.

§. L.

*Paschalis Papa accusatus.*Eginh. an.
823.

Inter hæc Ludovicus Imperator Lotharium filium primogenitum ad jus dicendum in Italiam miserat, cumque jam ad Patrem redire cogitaret, rogatus a Papa Romam petiit, ubi eum Pontifex in ipsa Paschali celebritate die quinta Aprilis anno octingentesimo vigesimo tertio Imperatorem coronavit. Lothario deinde in Franciam reverso ad Imperatorem Ludovicum defertur, Theodorum Ecclesiæ Romanæ Primicerium, & Leonem